

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 35 2019, nummers 923 – 941 vrijdag 20 september 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	8
Omgevingsrecht	10
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	10
Ambtenarenrecht.....	11
Bijstand	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	14
Onderwijs	14
Wet arbeid vreemdelingen	14
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet wapens en munitie	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel.....	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 923

MK ABRS, 18-09-2019, 201801880/1/A1 e.v.

college van burgemeester en wethouders van Zundert en burgemeester van Zundert

Awb 8:6 lid 1, bijlage 2 2

Woningwet 1a, 1b, 13b, 17 lid 1

Gemeentewet 172 lid 3

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1a, 10.1

Activiteitenbesluit milieubeheer

Activiteitenregeling milieubeheer

BEVOEGDHEID. Diverse besluiten in het kader van de naleving van de openbare orde en de handhaving van milieuwetgeving. De Afdeling is met uitsluiting van de rechtbank bevoegd kennis te nemen van de beroepen tegen de besluiten op de bezwaren tegen de opgelegde last tot naleving van de milieuwetgeving.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 februari 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:622](#).

De rechtbank is bevoegd kennis te nemen van de beroepen tegen de besluiten op de bezwaren, voor zover die geen betrekking hebben op de last tot naleving van de milieuwetgeving. Voor deze besluiten is in bijlage 2 van de Awb geen uitzondering gemaakt op de bevoegdheid van de rechtbank om in eerste aanleg kennis te nemen van het beroep. Het feit dat dezelfde controleverslagen bij de motivering van verschillende besluiten zijn betrokken leidt niet tot het tenietgaan van de bevoegdheid van de rechtbank. Voor de bevoegdheidsverdeling tussen de rechters is niet relevant dat deels dezelfde feiten aan de verschillende besluiten ten grondslag liggen. Die verdeling is immers afhankelijk van de vraag op welke wettelijke grondslag het besluit is gebaseerd, en niet welke feiten bij het nemen van dat besluit een rol hebben gespeeld.

Besluiten waarbij aan een camping lasten onder bestuursdwang zijn opgelegd vanwege overtreding van de artikelen 1a en 1b van de Woningwet, 1.1a en 10.1 van de Wet milieubeheer en een aantal artikelen van het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer. Verder besluiten waarbij de gebruiksvergunning is ingetrokken, een last onder bestuursdwang is opgelegd vanwege overtreding van de brandveiligheidsverordening, de sluiting is bevolen op grond van artikel 17, eerste lid, van de Woningwet, op grond van artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet en de APV. Tenslotte een besluit waarbij het college op grond van artikel 13b van de Woningwet het beheer van de camping heeft overgenomen gedurende 1 jaar. [...]

1. Een van de [...] genomen besluiten is de oplegging van een last onder bestuursdwang vanwege een overtreding van zowel de Wm, als van het Activiteitenbesluit milieubeheer en de Activiteitenregeling milieubeheer. [...]

Het gaat hier om een onsplitsbaar besluit waarvoor tegelijkertijd twee verschillende bevoegde rechters, namelijk de rechtbank en de Afdeling, zijn aangewezen. De onsplitsbaarheid van het besluit maakt een keuze tussen één van deze twee als rechter

bij wie beroep kan worden ingesteld onvermijdelijk. In die situatie geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in eerste en enige aanleg beroep bij de Afdeling kan worden ingesteld. Zie bijvoorbeeld haar uitspraak van 27 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:622](#), overweging 7 en verder. Een andere keuze zou immers betekenen dat de rechtbank zou oordelen over een besluit waarvoor haar ten dele geen rechtsmacht is toegekend, terwijl rechtsmacht over het gehele besluit wel aan de Afdeling - gedeeltelijk als beroepsrechter en gedeeltelijk als hogerberoepsrechter - is toegekend.

Dit betekent dat de Afdeling met uitsluiting van de rechtbank bevoegd is kennis te nemen van de beroepen tegen de besluiten op de bezwaren tegen de opgelegde last tot naleving van de milieuwetgeving.

2. Voor de overige in het procesverloop genoemde besluiten [...] is in bijlage 2 van de Awb geen uitzondering gemaakt op de bevoegdheid van de rechtbank om in eerste aanleg kennis te nemen van het beroep. [...]

2.3. Het betoog over de openbare orde bevoegdheden houdt ermee verband dat in de motivering van de besluiten tot toepassing van artikel 17 van de Woningwet en artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet is verwezen naar milieu-controleverslagen die zijn opgenomen in bijlage 21 bij de brieven van 23 juni 2017. Het betoog komt er in feite op neer dat de rechtbank niet zou mogen oordelen over besluiten bij het nemen waarvan controleverslagen (en de daarin genoemde overtredingen van milieuwetgeving) zijn betrokken, die ook zijn betrokken bij het opleggen van de last tot naleving van de milieuwetgeving waarover de Afdeling met uitsluiting van de rechtbank oordeelt.

De Afdeling ziet niet in waarom het feit dat dezelfde controleverslagen bij de motivering van verschillende besluiten zijn betrokken tot het tenietgaan van de bevoegdheid van de rechtbank zou moeten leiden.

2.4. Verder is het voor de bevoegdheidsverdeling tussen de rechters niet relevant dat deels dezelfde feiten aan de verschillende besluiten ten grondslag liggen. Die verdeling is immers afhankelijk van de vraag op welke wettelijke grondslag het besluit is gebaseerd, en niet welke feiten bij het nemen van dat besluit een rol hebben gespeeld.

2.5. Vervolgens betogen de burgemeester en het college nog dat het niet wenselijk is om de rechtbank bevoegd te achten. Zij wijzen erop dat het om een complexe zaak gaat en dat er complicaties zouden kunnen ontstaan wanneer twee rechters bevoegd zijn. Mogelijk heeft het overslaan van de beroepsprocedure bij de rechtbank praktische en procedurele voordelen. Daartegenover staan nadelen, waaronder het teniet gaan van de mogelijkheid voor partijen om hun geschil in twee instanties, beroep en hoger beroep, aan de rechter voor te leggen. Voor de Afdeling zijn deze mogelijke voor- en nadelen echter irrelevant. Zoals zij in haar uitspraak van 27 februari 2019 heeft overwogen is het niet aan de rechter, maar aan de wetgever om de regeling van de absolute competentie van bestuursrechters aan te passen, mocht hij daartoe aanleiding zien, bijvoorbeeld om redenen van effectieve en efficiënte rechtsbescherming.

3. De Afdeling komt, anders dan de voorzieningenrechter van de Afdeling in zijn uitspraak in deze kwestie van 20 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2846](#), tot het oordeel dat de rechtbank bevoegd is kennis te nemen van de beroepen tegen de besluiten op de bezwaren, voor zover die geen betrekking hebben op de last tot naleving van de

milieuwetgeving. De beroepen zullen in zoverre ter behandeling aan de rechtbank worden gezonden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3207](https://ecli.nl/RVS:2019:3207)

JnB2019, 924

MK ABRS, 18-09-2019, 201901288/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens (hierna: AP).

Awb 8:105 lid 1

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

Grondwet 73 lid 3, 112 lid 2

Wet op de Raad van State 30b

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp)

Kaderwet zelfstandige bestuursorganen (hierna: Kaderwet)

Wetboek van Strafvordering 162 lid 1

BEVOEGDHEID. De Afdeling is een onafhankelijk, bij de wet ingesteld orgaan dat op grond van de artikelen 73, derde lid, en 112, tweede lid, van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 30b van de Wet op de Raad van State en artikel 8:105, eerste lid, van de Awb is belast met de berechting van geschillen van bestuur. De rechtspraak van het EHRM biedt geen grond voor het oordeel dat de Afdeling niet aan de in artikel 6, eerste lid, van het EVRM vermelde vereisten voldoet. De wijze van zaakstoedeling door de Afdeling wekt niet de schijn van afhankelijkheid en partijdigheid.

- Onafhankelijkheid AP. Met de wettelijke bepalingen uit de Wbp en de Kaderwet wordt gegarandeerd dat de AP een onafhankelijkheid geniet die haar in staat stelt haar taak zonder beïnvloeding van buitenaf te vervullen. De AP is vrij van elke rechtstreekse of indirecte beïnvloeding van buitenaf die haar beslissingen zou kunnen sturen

- Aangifte door rechtbank. De aangevallen uitspraak komt niet voor vernietiging in aanmerking, omdat de rechtbank het verzoek om aangifte te doen niet in haar uitspraak heeft behandeld. Een dergelijke aangifte betreft een feitelijke handeling van de rechtbank, waartegen in hoger beroep niet kan worden opgekomen.

Besluit waarbij een handhavingsverzoek buiten behandeling is gesteld. [...]

Onafhankelijkheid van de Afdeling

5. [appellant] betoogt dat de Afdeling geen onafhankelijk en onpartijdig gerecht is, als bedoeld in artikel 6 van het EVRM.

5.1. De Afdeling is een onafhankelijk, bij de wet ingesteld orgaan dat op grond van de artikelen 73, derde lid, en 112, tweede lid, van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 30b van de Wet op de Raad van State en artikel 8:105, eerste lid, van de Awb is belast met de berechting van geschillen van bestuur. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), waaronder het arrest Kleyn e.a. tegen Nederland van 6 mei 2003, [ECLI:CE:ECHR:2003:0506JUD003934398](https://ecli.ce:echr:2003:0506JUD003934398), biedt geen grond voor het oordeel dat de Afdeling niet aan de in artikel 6, eerste lid, van het EVRM

vermelde vereisten voldoet (vgl. de uitspraken van de Afdeling van 25 februari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:574](#) en van 9 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2561](#)).

5.2. Dat de Raad van State, zoals [appellant] stelt, 'meerdere petten' op heeft, is op zichzelf onvoldoende om het tegendeel aan te nemen (zie overweging 193 van het arrest Kleyn en overweging 52 van het arrest Miracle Europe KFT v. Hungary van 12 januari 2016, [ECLI:CE:ECHR:2016:0112JUD005777413](#)). Bovendien is geen van de leden van de behandelend kamer in deze zaak betrokken bij advisering. Voor zover [appellant] refereert aan de wijze waarop staatsraden worden geworven, geselecteerd en aangesteld, heeft het EHRM in het arrest-Kleyn geoordeeld dat, gelet op de wijze van benoeming, de voorwaarden waaronder die benoeming geschiedt en de ambtstermijn, geen aanknopingspunten bestaan om te twifelen aan de onafhankelijkheid van de staatsraden (zie overweging 195 van het arrest Kleyn). De omstandigheid dat de Awb de mogelijkheid van finale geschilbeslechting biedt, niet alleen voor de Afdeling, maar voor de bestuursrechter in het algemeen, geeft evenmin een aanwijzing voor het oordeel dat artikel 6 van het EVRM is geschonden. Verder voert [appellant] aan de hand van enkele uitspraken aan waarom de Afdeling volgens hem niet onafhankelijk is. Dat hij het niet eens is met die uitspraken, betekent niet dat de Afdeling niet aan de vereisten van artikel 6 van het EVRM voldoet.

5.3. Voor zover [appellant], onder verwijzing naar het arrest Miracle Europe KFT v. Hungary, stelt dat de wijze van zaakstoedeling door de Afdeling de schijn van afhankelijkheid en partijdigheid kan wekken, leidt dat niet tot het door hem gewenste doel. Deze zaak is toebedeeld overeenkomstig de Regeling toedeling zaken Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 2019 (Stcrt. 2019, 23782) vastgesteld op 17 april 2019, gezien in samenhang met het op de website van de Raad van State gepubliceerde register van leden en staatsraden. Bij de zaakstoedeling is rekening gehouden met de in artikel 14 van de Regeling vermelde factoren. Niet kan worden gezegd dat de zaakstoedeling partijdig is geschied dan wel dat met de wijze van toedeling van deze zaak de schijn van partijdigheid is gewekt.

5.4. Gelet op het vorenstaande, bestaat geen aanleiding om de door [appellant] genoemde staatsraden in deze zaak als getuige op te roepen.

II. Onafhankelijkheid van de AP

6. [appellant] betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte in navolging van een eerdere uitspraak van de Afdeling heeft geoordeeld dat de AP voldoet aan de onafhankelijkheidseisen die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) stelt.

6.1. In haar uitspraak van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1442](#) (zie overweging 14.7), heeft de Afdeling onder verwijzing naar de arresten van het Hof van 9 maart 2010, Commissie/Duitsland, [ECLI:EU:C:2010:125](#), en van 16 oktober 2012, Commissie/Oostenrijk, [ECLI:EU:C:2012:631](#), geoordeeld dat uit de toepasselijke bepalingen van de Wbp en de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen (hierna: Kaderwet) blijkt dat de AP voldoet aan de door het Hof geformuleerde onafhankelijkheidseisen. Met de wettelijke bepalingen uit de Wbp en de Kaderwet wordt gegarandeerd dat de AP een onafhankelijkheid geniet die haar in staat stelt haar taak zonder beïnvloeding van

buitenaf te vervullen. De AP is vrij van elke rechtstreekse of indirecte beïnvloeding van buitenaf die haar beslissingen zou kunnen sturen

6.2. Hetgeen [appellant] in deze zaak hierover naar voren brengt, leiden niet tot een ander oordeel over de onafhankelijkheid van de AP. [...]

ii. Aangifte door de rechtbank

9. Ook heeft de rechtbank in de uitspraak volgens [appellant] ten onrechte geen aandacht besteed aan zijn vraag of zij gebruik zal maken van haar in artikel 162 van het Wetboek van Strafvordering neergelegde bevoegdheid om aangifte te doen tegen de AP.

9.1. Artikel 162, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering geeft openbare colleges en ambtenaren die in de uitoefening van hun bediening kennis krijgen van een misdrijf met de opsporing waarvan zij niet zijn belast, de verplichting daarvan onverwijld aangifte te doen in de in die bepaling genoemde gevallen. De aangevallen uitspraak komt niet voor vernietiging in aanmerking, omdat de rechtbank het verzoek niet in haar uitspraak heeft behandeld. Een dergelijke aangifte betreft, zoals de AP terecht stelt, een feitelijke handeling van de rechtbank, waartegen in hoger beroep niet kan worden opgekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3209](#)

JnB2019, 925

MK ABRS, 18-09-2019, 201809342/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Smallingerland.

Awb 1:2 lid 1 en 2

Wet algemene bepalingen 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 2

Besluit omgevingsrecht 4 aanhef, bijlage II onderdeel 9

Wet ruimtelijke ordening 4.1 lid 1

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning. Bij de beoordeling van de vraag of GS i.c. belanghebbenden zijn bij de onderhavige omgevingsvergunning, is niet relevant of het wettelijk voorschrift waarmee aan GS een belang is toevertrouwd, ook daadwerkelijk van toepassing is op de aanvraag en aan de verlening van de aldus gevraagde vergunning in de weg kan staan. Het gaat er uitsluitend om of het aan GS toevertrouwde belang rechtstreeks is betrokken bij het besluit. Dat is het geval, alleen al omdat de verlening van de omgevingsvergunning strijdig kan zijn met het aan GS in de Verordening toegekende belang bij het tegengaan van een overschot van kantoorruimte in de provincie.

[ECLI:NL:RVS:2019:3188](#)

JnB2019, 926

MK CRvB, 10-09-2019 (publ. 16-09-2019), 17 6959 PW

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

Awb 4:17, 7:10 lid 1, 7:13

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Beslistermijn. I.c. is terecht geoordeeld dat appellante het college in gebreke heeft gesteld op een moment dat de beslistermijn nog niet was verstreken. Niet in geschil is dat het

college een commissie is als bedoeld in artikel 7:13 van de Awb heeft ingesteld. Uit artikel 7:10, eerste lid, en artikel 7:13, tweede lid, van de Awb vloeit niet voort dat de termijn van twaalf weken niet van toepassing is indien de mededeling, als bedoeld in artikel 7:13, tweede lid, van de Awb, niet is gedaan of pas is gedaan na het verstrijken van zes weken na het indienen van het bezwaarschrift. Indien een commissie is ingesteld, vloeit de twaalfwekentermijn direct voort uit artikel 7:10, eerste lid, van de Awb. De toepasselijkheid van deze termijn is niet afhankelijk van de mededeling aan de indiener van het bezwaarschrift dat een commissie over het bezwaar zal adviseren. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 30 april 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1470](#), [ECLI:NL:CRVB:2019:2945](#)

JnB2019, 927

MK ABRS, 18-09-2019, 201808653/1/A3

Autoriteit Persoonsgegevens.

Awb 7:11

HEROVERWEGING. Uit artikel 7:11 van de Awb vloeit voort dat, indien het bestuursorgaan na heroverweging tot de conclusie komt dat het aangevochten besluit niet in stand kan blijven, het bestuursorgaan, behoudens in het geval waarin enkele herroeping van dat besluit voldoende is, voor het onjuist bevonden besluit een nieuw besluit in de plaats stelt. I.c. bestaat het besluit van 18 september 2015 uit een herroeping van het aangevochten besluit van 16 maart 2015 en de aankondiging van nadere besluitvorming. Pas bij het besluit van 28 oktober 2016 is opnieuw op het handhavingsverzoek beslist. Deze handelwijze verdraagt zich niet met artikel 7:11 van de Awb. De besluiten van 18 september 2015 en 28 oktober 2016 hadden samen als één besluit op bezwaar moeten worden aangemerkt, waartegen één beroep aanhangig was. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 30 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY9933](#), en van 10 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4473](#), [ECLI:NL:RVS:2019:3183](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 928

MK ABRS, 18-09-2019, 201900140/1/A3

burgemeester van Cuijk.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. HANDELSHOEVEELHEID. Als [appellant] stelt dat de aangetroffen handelshoeveelheid de opbrengst is van eigen hennepcultuur met maximaal 5 planten, dan is het mede aan hem om dat niet alleen te stellen

maar ook door middel van onderbouwing met feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. In dit geval is dat niet aannemelijk geworden.

[...] [Sluiting] [...] woning [...] op grond van artikel 13b van de Opiumwet, [...] voor de duur van drie maanden.

[...] 4.1. Kernpunt van het geschil is de vraag of de aangetroffen hoeveelheid hennep kan worden aangemerkt als een handelshoeveelheid softdrugs bestemd voor verkoop, aflevering of verstrekking.

[...] Vast staat dat in de woning van [appellant] 115 gram hennep is aangetroffen. Dat is in beginsel een handelshoeveelheid als bedoeld in het door de burgemeester gevoerde beleid. Als [appellant] stelt dat die hoeveelheid de opbrengst is van eigen hennepsteelt met maximaal 5 planten, dan is het mede aan hem om dat niet alleen te stellen maar ook door middel van onderbouwing met feiten en omstandigheden aannemelijk te maken. De door [appellant] aangevoerde omstandigheid dat de aangetroffen hoeveelheid beneden de gemiddelde opbrengst van vijf hennepplanten ligt is daartoe op zichzelf onvoldoende, reeds omdat daaruit niet kan worden afgeleid wat de oorsprong van de aangetroffen hoeveelheid is. Verdere feiten en omstandigheden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de aangetroffen hoeveelheid afkomstig was van (maximaal) 5 hennepplanten zijn niet door [appellant] gesteld. Evenmin zijn deze anderszins gebleken. Dat een nadere feitelijke onderbouwing niet meer mogelijk zou zijn vanwege de door [appellant] gestelde afvoer in het verleden van de 5 hennepplanten, wat daarvan ook moge zijn, is een omstandigheid die in zijn risicosfeer ligt. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat de aangetroffen hoeveelheid hennep afkomstig was van eigen teelt van maximaal 5 planten. Reeds daarom kan het arrest van de Hoge Raad van 10 april 2018, [ECLI:NL:HR:2018:542](#), hem niet baten. [...] [ECLI:NL:RVS:2019:3179](#)

JnB2019, 929

ABRS, 18-09-2019, 201809423/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 5:39

INVORDERING. Dwangsombesluit. I.c. bestaat er geen grond voor het oordeel dat het door [appellant] gemaakte bezwaar tegen het invorderingsbesluit niet mag worden betrokken bij de behandeling van het beroep tegen de last onder dwangsom omdat hem dan de mogelijkheid wordt onthouden zijn bezwaar bij de bezwarencommissie mondeling toe te lichten en het college geen besluit kan nemen op bezwaar. Artikel 5:39 van de Awb is er juist op gericht om te voorkomen dat in de situatie waarin inzake de desbetreffende last onder dwangsom een bezwaar, beroep of hoger beroep aanhangig is, een afzonderlijke procedure over het invorderingsbesluit wordt gevoerd (zie de MvT, Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 116).

[ECLI:NL:RVS:2019:3198](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Natuurbescherming

JnB2019, 930

MK Rechtbank Limburg, 11-09-2019 (publ. 17-09-2019), AWB/ROE 18/1521

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Natuurbeschermingswet 1998

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2, 9.4 lid 1, 9.10 lid 1

Besluit natuurbescherming (Bnb) 2.7, 2.8, 2.9, 5.13

Regeling natuurbescherming (Rnb) 7.13

NATUURBESCHERMING. Aanvraag natuurvergunning exploitatie varkenshouderij. De inrichting ligt binnen invloedssfeer van Natura 2000-gebieden en veroorzaakt een toename van de depositie van ammoniak op die gebieden. Verweerder is op goede gronden uitgegaan van een aanvraag van vóór 1 juli 2015. Dat brengt mee dat op grond van artikel 7.13 van de Rnb niet het gebruik van de zogeheten AERIUS Calculator verplicht is voorgeschreven. Geen aanleiding voor het oordeel dat met toepassing van AAgro-stacks een onjuiste berekening is gemaakt van de in dit geval relevante stikstofemissies en dat met een toepassing van AERIUS Calculator nader onderzoek had moeten worden verricht.

Extern salderen. (Het risico op) dubbeltelling van stikstofemissie staat niet in de weg aan vergunningverlening. De beroepsgronden, over de wijze waarop toepassing is gegeven aan de externe saldering en het resultaat daarvan, slagen niet.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:8162](https://ecli.nl/RBLIM:2019:8162)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 931

MK ABRS, 18-09-2019, 201809565/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Zutphen, appellant.

Waterwet 2.1

Wrakkenwet 1 lid 1

WATERWET. Mededeling dat de schepen in de Marshaven zullen worden opgeruimd. Op grond van artikel 1, eerste lid, van de Wrakkenwet, is de beheerder van het water bevoegd om gezonken vaartuigen op te ruimen. In de Wrakkenwet is geen uitleg van de term beheerder opgenomen. Voor de uitleg van die term wordt aangesloten bij andere wet- en regelgeving die ziet op het beheer van openbaar water. Op grond van artikel 2.1 van de Waterwet is de toepassing van deze wet gericht op waterkwantiteit, waterkwaliteit en op maatschappelijke functies van watersystemen. Het opruimen van

scheepswrakken in het kader van de bevaarbaarheid van de Marshaven is te brengen onder een doelstelling van de Waterwet, namelijk de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3178](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 18-09-2019, 201809657/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3169](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 932

MK CRvB, 12-09-2019, 18/4772 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 55lb, 55l

AMBTENARENRECHT. LFNP. Evenals de rechtbank ziet ook de Raad niet in waarom de korpschef geen gebruik zou hebben mogen maken van de bevoegdheid om de functie van appellante - door toepassing te geven aan bijlage 5d bij het Moederdocument - in de vorm van een persoonsgebonden formatie toe te voegen aan het team, toen duidelijk werd dat de functie van appellante niet zou terugkeren in haar team van herkomst in [provincie 1]. Niet valt in te zien dat appellante hierdoor is benadeeld, nu zij op deze manier haar eigen werk binnen haar eigen team kon blijven verrichten. Er is geen reden voor het oordeel dat de in bijlage 5d opgenomen afspraken een overschrijding inhouden van de grenzen van een redelijke beleidsbepaling. De korpschef heeft in de gegeven omstandigheden doorslaggevend gewicht mogen toekennen aan het dienstbelang, welk belang gelegen is in het voorkomen van verlies van capaciteit en kwaliteit in de oorspronkelijke eenheid [eenheid] . Dat appellante geen verzoek heeft gedaan om toevoeging van een persoonsgebonden formatie, is in dit kader niet van belang. Dat appellante er om haar moverende redenen vervolgens voor heeft gekozen om het aanbod van de korpschef om haar eigen werk in haar eigen team te blijven verrichten af te slaan, komt voor haar eigen rekening en risico.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2976](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 933

CRvB, 03-09-2019 (publ. 16-09-2019), 17/6155 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 16, 24

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. MINDERJARIGE PARTNER. Geen sprake van zeer dringende redenen als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de PW gelegen op grond waarvan het college aan appelland volledige bijstand naar de norm voor gehuwden had moeten verlenen.

Raad: "4.2. Niet in geschil is dat op appelland de in artikel 24 van de PW opgenomen kostendelersnorm van toepassing is, omdat hij gehuwd is met iemand die geen recht op algemene bijstand heeft en dat X wegens haar minderjarigheid ten tijde van het besluit van 5 oktober 2016 was uitgesloten van het recht op bijstand. Appelland beoogt met het hoger beroep te bereiken dat het college een uitzondering maakt op de regel dat voor jongeren onder de 18 jaar geen recht op bijstand bestaat. Volgens appelland is in zijn geval sprake van zeer dringende redenen als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de PW, op grond waarvan college hem (volledige) bijstand naar de gehuwdennorm had moeten verlenen.

4.3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, van de PW kan aan een persoon die geen recht op bijstand heeft toch bijstand worden verleend indien zeer dringende redenen daartoe noodzakelijk zijn. [...]

4.4. Appelland heeft aangevoerd dat X niet kan rekenen op haar ouders, dat zij een tienermoeder is die er samen met appelland alleen voor staat en dat de aan appelland toegekende bijstand niet toereikend is om zijn gezin te onderhouden. Hierin zijn geen zeer dringende redenen als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de PW gelegen op grond waarvan het college aan appelland toch volledige bijstand naar de norm voor gehuwden had moeten verlenen. Voor een kind van een minderjarige ouder die met zijn eigen kind bij zijn eigen ouders inwoont, heeft het college buitenwettelijk begunstigend beleid ontwikkeld. Appelland (en X) voldoen echter niet aan de voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. De stelling dat hij van zijn toegekende bijstand niet zijn gezin kan onderhouden, heeft appelland niet nader onderbouwd. De enkele stelling dat appelland moeilijk kan rondkomen, maakt niet dat sprake is van een situatie van levensbedreigende aard of een situatie die blijvend ernstig psychisch of lichamelijk letsel of invaliditeit tot gevolg kan hebben. Bovendien is gesteld noch gebleken dat appelland in behoeftige omstandigheden verkeerde die alleen door middel van bijstandsverlening te verhelpen waren. De Raad voegt hier nog aan toe dat het college bij het vaststellen van de toepasselijke norm rekening heeft gehouden met de geboorte van de dochter van appelland en X en met het bereiken van de achttienjarige leeftijd van X door de bijstandsnorm in beide gevallen te verhogen. [...]"

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2988](https://www.eclis.nl/crvb/2019/2988)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 934

MK CRvB, 20-06-2019 (publ. 13-09-2019), 17 6771 AOW-G

Raad van bestuur van de SvB.

Wlz 2.1.1

WLZ. INGEZETENE. Appellant had op de in geding zijnde peildata (ook) woonplaats in Nederland. Appellant is op de peildata vanaf 1 januari 2016 ten onrechte niet als ingezetene aangemerkt.

Raad: 4.2. Tussen partijen is in geschil of appellant met ingang van 1 januari 2016 verzekerd is voor de Wet langdurige zorg (Wlz) en de Zvw op grond van ingezetenschap. [...]

4.4. Ingezetene in de zin van de Wlz is degene die in Nederland woont. [...]

4.5. Vast staat dat appellant jarenlang in Nederland heeft gewoond en gewerkt. Hij staat ingeschreven in de BRP te [woonplaats] op het adres [adres] De huurovereenkomst van de woning op dit adres staat op naam van appellant. Appellant deelt de woning met het gezin van zijn zoon en deelt de kosten van het huishouden met zijn zoon. Appellant heeft drie zoons en een aantal kleinkinderen die in Nederland wonen. Zijn echtgenote is sinds hun huwelijk in 1954 in Turkije blijven wonen. Verder wonen twee dochters van appellant en zijn echtgenote in Turkije. Volgens de gedingstukken verblijft appellant normaliter zes maanden in Nederland en zes maanden in Turkije. In 2015 verbleef appellant langer in Turkije in verband met een medische behandeling aldaar en gezondheidsproblemen van zijn echtgenote. Blijkens de door appellant overgelegde bankafschriften is appellant zijn zorgverzekering in Nederland blijven betalen.

4.6. Gezien de onder 4.5 geschetste omstandigheden had appellant op de in geding zijnde peildata (ook) woonplaats in Nederland. Daarbij is van belang dat appellant enige decennia in Nederland heeft gewoond, hij in Nederland beschikt over een duurzame woning, een aantal van zijn kinderen en kleinkinderen in Nederland wonen en appellant nimmer de intentie heeft geuit zich blijvend buiten Nederland te vestigen, welke intentie ook niet uit de omstandigheden valt af te leiden. Voor zover appellant tijdens een bezoek aan de SvB-winkel op 24 augustus 2015 zelf zou hebben verklaard dat hij "toch het merendeel van het jaar bij zijn partner in Turkije woont" kan deze verklaring in de specifieke omstandigheden van dit geval niet aan appellant worden tegengeworpen. Namens de SvB is niet doorgevraagd wat appellant precies bedoelde met "het merendeel" en is deze uitspraak van appellant in het bestreden besluit 'vertaald' naar "het overgrote deel", waarvoor geen enkele onderbouwing bestaat. Dat appellant al gedurende enige jaren gedurende lange en minder lange periodes bij zijn echtgenote in Turkije verblijft, kan overigens niet afdoen aan de duurzame band van persoonlijke aard tussen appellant en Nederland die uit voornoemde omstandigheden blijkt.

4.7. Uit 4.3 tot en met 4.6 volgt dat appellant op de peildata vanaf 1 januari 2016 ten onrechte niet als ingezetene is aangemerkt. De rechtbank heeft het bestreden besluit dus ten onrechte in stand gehouden. De Raad zal de aangevallen uitspraak daarom vernietigen. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen zal de Raad het beroep gegrond verklaren, het bestreden besluit vernietigen en het besluit van 15 juli 2016 herroepen.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2987](https://ecli.nl/crvb:2019:2987)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Onderwijs

JnB2019, 935

MK ABRS, 18-09-2019, 201804571/1/A2

college van gedeputeerde staten van Groningen, appelland.

Wet op het primair onderwijs 49, 144

ONDERWIJS. OVERSCHRIJDINGSREGELING. De wetgever heeft niet uitdrukkelijk voorzien in de wijze waarop afschrijvingen als bedoeld in artikel 144, lid 4a, van de Wpo moeten worden verrekend bij een bestuursoverdracht van openbare scholen door de gemeente aan een andere rechtspersoon als bedoeld in artikel 49, eerste lid, van de Wpo. Het doel en de strekking van de overschrijdingsregeling, zoals neergelegd in de artikelen 142 tot en met 147 van de Wpo is het bewerkstelligen van financiële gelijkstelling tussen door gemeenten in stand gehouden openbare basisscholen en andere basisscholen. In de onderhavige situatie heeft het college van burgemeester en wethouders met de gevolgde werkwijze niet in strijd met het doel en de strekking van artikel 144, lid 4a, van de Wpo gehandeld.

[ECLI:NL:RVS:2019:3180](https://ecli.nl/RVS:2019:3180)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2019, 936

MK ABRS, 18-09-2019, 201805612/1/V6

Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 45, 49, 56, 57

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2

Besluit uitvoering Wav 1e

WAV. VRIJHEID VAN DIENSTVERRICHTING. Uit het arrest Essent kan niet worden afgeleid dat wanneer de betrokken vreemdelingen niet gerechtigd zijn om te werken en te verblijven in de lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd, maar wel gerechtigd zijn om te werken en te verblijven in de lidstaat waar de hoofdactiviteit plaatsvindt, geen sprake is van een legale situatie als bedoeld in de jurisprudentie van het Hof. De staatssecretaris was in dit geval niet bevoegd een boete op te leggen.

[...] de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid [...] [heeft] [appellante] boetes opgelegd van elk € 40.000,00 voor overtredingen van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] 2. Het door een arbeidsinspecteur van de Inspectie SZW op ambtsbelofte opgemaakte boeterapport [...], houdt in dat uit een bezoek van arbeidsinspecteurs [...]

aan het [motorpassagiersschip], eigendom van [bedrijf A], [...], is gebleken dat vijf vreemdelingen, van Filipijnse of Indonesische nationaliteit, in de periode van 3 juni 2014 tot en met 5 juni 2014 werkzaamheden hebben verricht voor [appellante]. [appellante] en [bedrijf B], gevestigd te [plaats] (Cyprus), hebben een contract gesloten waarin zij zijn overeengekomen dat [appellante] de exploitatie van het hotel en restaurant aan boord van de [motorpassagiersschip] uitbesteedt aan [bedrijf B]. Het UWV Werkbedrijf heeft voor de werkzaamheden geen tewerkstellingsvergunningen verleend en de vreemdelingen beschikten niet over een gecombineerde vergunning voor werkzaamheden. Volgens de staatssecretaris vonden de werkzaamheden niet plaats in het kader van grensoverschrijdende dienstverrichting in de zin van artikel 1e, eerste lid, van het Besluit uitvoering Wav, omdat het de vreemdelingen niet was toegestaan deze werkzaamheden in Cyprus te verrichten, de lidstaat waar [bedrijf B] is gevestigd, en de vreemdelingen geen rechtmatig verblijf hadden in Cyprus.

[...] 3.3. Ter staving van zijn standpunt dat [appellante] zich niet met succes op de vrijheid van dienstverrichting kan beroepen, heeft de staatssecretaris zich enkel op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen ten tijde van de beboete werkzaamheden niet hun hoofdactiviteit uitoefenden in Cyprus en aldaar niet gerechtigd waren om te werken en te verblijven. Hij heeft niet bestreden dat de vreemdelingen in die periode beschikten over Duitse verblijfs- en werkvergunningen en derhalve legaal in Duitsland werkten en aldaar legaal op de [motorpassagiersschip] verbleven. Verder heeft de staatssecretaris niet betwist dat [bedrijf B] voor de vreemdelingen voldeed aan de voorschriften inzake sociale zekerheid, dat de vreemdelingen 80 procent van de diensttijd werkzaam waren in Duitsland en dat zij na de werkzaamheden zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst. Verder heeft de staatssecretaris niet gesteld dat [appellante] heeft gebruikgemaakt van een schijnconstructie.

Onder deze omstandigheden en gelet op de in 3.2 weergegeven jurisprudentie van het Hof vormt het door de staatssecretaris gestelde vereiste dat de vreemdelingen gerechtigd moesten zijn in Cyprus te werken en te verblijven een beperking van het vrij verkeer van diensten die niet wordt gerechtvaardigd door het belang van bescherming van de nationale arbeidsmarkt. Niets in het dossier wijst er immers op dat de vreemdelingen het oogmerk hadden toe te treden tot de Nederlandse arbeidsmarkt. Zij zijn slechts voor een beperkte duur op Nederlands grondgebied ter beschikking gesteld. Hoewel de staatssecretaris er op zichzelf terecht op wijst dat het Hof in het arrest Essent [red: arrest van het Hof van 11 september 2014, Essen, [ECLI:EU:C:2014:2206](#)] heeft overwogen dat de vreemdelingen hun hoofdactiviteit uitoefenden in de lidstaat waar de dienstverrichter was gevestigd, komt daaraan geen doorslaggevende betekenis toe. Immers, het Hof heeft met deze overweging de feitelijke situatie, zoals weergegeven in punten 11-14 van het arrest Essent, in zijn oordeel betrokken. Het ging in het arrest Essent over een situatie waarin de dienstverrichter vanuit het land van vestiging werkte en grensoverschrijdende diensten verrichtte. Uit deze overweging kan naar het oordeel van de Afdeling niet worden afgeleid dat wanneer de betrokken vreemdelingen niet gerechtigd zijn om te werken en te verblijven in de lidstaat waar de dienstverrichter is gevestigd, maar wel gerechtigd zijn om te werken en te verblijven in de lidstaat waar de hoofdactiviteit plaatsvindt, geen sprake is van een legale situatie als bedoeld in de

jurisprudentie van het Hof. Ook uit de overige onder 3.2 weergegeven arresten volgt dit niet. De Afdeling neemt bij het voorgaande verder in aanmerking dat de staatssecretaris niet inzichtelijk heeft kunnen maken wat het - uit oogpunt van het voorkomen van misbruik van de vrijheid van dienstverrichting - relevante verschil is tussen een situatie zoals die voorlag in het arrest Essent en de voorliggende situatie. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3203](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2019:3204](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 937

MK Rechtbank Midden-Nederland, 13-08-2019 (publ. 17-09-2019), UTR 17/5120

Raad van bestuur van de Nederlandse Publieke Omroep, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1a

Besluit bestuursorganen WNo en Wob (Besluit) 1

WOB. In het Besluit bestuursorganen WNO en Wob zijn de werkzaamheden van verweerder als bestuursorgaan slechts onder de reikwijdte van de Wob gebracht voor zover die te maken hebben met programmacoördinatie en zendtijdindeling. Andere werkzaamheden vallen dus niet onder de Wob, ongeacht de vraag of verweerder deze als bestuursorgaan uitoefent of niet. Het antwoord op de vraag of verweerder wel of niet de rechtspositie van de omroepen bepaalt en daarmee openbaar gezag uitoefent, is dan ook niet relevant.

Het maken van tariefafspraken en het sluiten van contracten met collectieve beheersorganisaties, zoals Buma en Stemra en de Stichting ter Exploitatie van Naburige rechten (Sena), kan niet worden aangemerkt als programmacoördinatie of zendtijdindeling.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:3980](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBMNE:2019:3979](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2019, 938

MK ABRS, 18-09-2019, 201809734/1/A

minister van Justitie en Veiligheid.

Dienstenrichtlijn 4

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 34, 35, 57

Wet wapens en munitie (Wwm) 9, 10

Regeling wapens en munitie (Rwm) 9

WET WAPENS EN MUNITIE. VAKBEKWAAMHEIDSEIS. DIENSTENRICHTLIJN.

VRIJ VERKEER VAN GOEDEREN. Afwijzing verzoek om ontheffing van de vakbekwaamheidseisen op grond van artikel 9, derde lid, van de Rwm. Import en export categorie II wapens als bedoeld in artikel 2 van de Wwm.

Voor de beoordeling of de voorgenomen activiteiten vallen onder de reikwijdte van artikel 9, eerste lid, van de Wwm is niet relevant of de wapens op de Nederlandse afzetmarkt terecht komen, maar relevant is of de wapens op Nederlands grondgebied komen en of er sprake is van verhandelen in de uitoefening van een bedrijf.

De Dienstenrichtlijn is in dit geval niet van toepassing. De bepalingen van de Dienstenrichtlijn zijn van toepassing op de uitoefening van detailhandelsactiviteiten. De essentie van het arrest van het Hof van 30 januari 2018, [ECLI:EU:C:2018:44](#), is dat het begrip "dienst" als bedoeld in de Dienstenrichtlijn zich ook uitstrekt tot de verkoop van goederen in de vorm van detailhandel. De Dienstenrichtlijn is dan ook van toepassing op eisen en vergunningstelsels die de verkoop van goederen reguleren. Het louter importeren en exporteren van goederen vergt geen serviceverlening en is daarom niet gelijk te stellen met detailhandel in goederen.

Het in artikel 9, eerste lid, van de Wwm neergelegde verbod levert in dit geval geen beperking op van het in artikel 34 en 35 van het VWEU gewaarborgde vrije verkeer van goederen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3197](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 939

MK ABRS, 16-09-2019, 201902483/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Richtlijn 2003/86 5 lid 2 lid 5, 11 lid 2, 17

Vw 2000 29 lid 1 b lid 2

ASIEL. Nareis. Beantwoording vraag of de nieuwe vaste gedragslijn die de staatssecretaris hanteert in nareiszaken, in overeenstemming is met de overwegingen van het Hof van Justitie in het arrest E. t. Nederland.

3.1. In hoger beroep ligt de vraag voor of de nieuwe vaste gedragslijn die de staatssecretaris hanteert in nareiszaken, zoals weergegeven in de uitspraken van de Afdeling van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1508](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:1639](#),

(hierna: de gedragslijn) in overeenstemming is met de overwegingen van het Hof in het arrest [Hof van Justitie, 13 maart 2019, C-635/17, E. t. Nederland, [ECLI:EU:C:2019:192](#)], over de eisen die de artikelen 5, tweede en vijfde lid, 11, tweede lid, en 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn [...] stellen aan de wijze waarop de staatssecretaris een aanvraag in het kader van nareis moet beoordelen. Het Hof heeft de gedragslijn niet kunnen betrekken bij de beantwoording van de prejudiciële vraag over artikel 11, tweede lid, van de richtlijn, doordat de verwijzingsuitspraak van rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, van 14 november 2017, [ECLI:NL:RBDHA:2017:13124](#), dateert van vóór de gedragslijn.

3.2. Gelet op het zaaksoverstijgende karakter en de actualiteitswaarde van deze uitspraak, betreft de Afdeling bij haar beoordeling ook wat de staatssecretaris over de gedragslijn vanaf 1 januari 2019 heeft neergelegd in paragraaf C1/4.4.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) omdat hij hierin enkele aspecten van de gedragslijn nader heeft toegelicht. De Afdeling begrijpt de algemene overwegingen van het Hof bovendien zo dat zij niet slechts zien op omstandigheden als die in de verwijzingsuitspraak, maar op nareiszaken in het algemeen. Waar de Afdeling in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2019:3146](#), ingaat op de betekenis van het arrest voor de beoordeling van een mvv-aanvraag voor een gestelde huwelijkspartner, staat in deze uitspraak de beoordeling van een mvv-aanvraag ten behoeve van gestelde pleegkinderen centraal. [...]

De samenwerkingsplicht

6. Uit het arrest volgt dat de betrokkenen verplicht zijn om met de staatssecretaris samen te werken zodat hij hun identiteit, hun gezinsband en hun redenen voor hun aanvraag kan vaststellen. Zij moeten alle relevante bewijsmiddelen verstrekken, antwoord geven op vragen en verzoeken hierover, zich ter beschikking houden voor gesprekken of andere onderzoeken en, als zij geen officiële bewijsstukken kunnen overleggen, uitleggen waarom zij dat niet kunnen. Relevante bewijsmiddelen zijn officiële bewijsstukken en - als deze ontbreken - andere bewijsmiddelen voor het bestaan van een gezinsband. De staatssecretaris kan desgewenst gesprekken houden met de betrokkenen en ander onderzoek verrichten dat hij nodig acht (punten 60 tot en met 62). [...] Omdat de staatssecretaris een aanvraag niet mag afwijzen omdat officiële bewijsstukken ontbreken en hij andere bewijsmiddelen in aanmerking moet nemen, kan hij, afhankelijk van de omstandigheden van het geval, gehouden zijn om aanvullend onderzoek te doen om kinderontvoering of mensenhandel uit te sluiten (punten 78 en 79).

6.1. De staatssecretaris biedt de betrokkenen blijkens de gedragslijn de mogelijkheid om onofficiële documenten over te leggen of met een op de persoon toegespitste verklaring bewijsnood aannemelijk te maken. Aangezien hij verder niet van hen verlangt dat zij zich alsnog tot de Eritrese autoriteiten wenden om officiële documenten te bemachtigen, stelt hij hen in zijn algemeenheid voldoende in de gelegenheid om aan hun samenwerkingsplicht te voldoen. In zoverre voldoet de gedragslijn aan het door het Hof uiteengezette algemene beoordelingskader in nareiszaken. De vraag of de staatssecretaris in een individuele zaak voldoende rekening heeft gehouden met de

overgelegde documenten en afgelegde verklaringen en welke betekenis hij hieraan moet toekennen, zal echter per geval moeten worden beantwoord.

6.2. Als een referent een aanvraag voor een minderjarige vreemdeling heeft ingediend zonder een toestemmingsverklaring of overlijdensakte van een achterblijvende ouder over te leggen, betreft de staatssecretaris volgens de gedragslijn de overgelegde onofficiële documenten bij zijn beoordeling. Hij doet dit ongeacht of die referent bewijsnood aannemelijk heeft gemaakt. In zoverre voldoet de gedragslijn aan het door het Hof uiteengezette algemene beoordelingskader in nareiszaken. De staatssecretaris wijst een aanvraag immers niet alleen af omdat een officieel document ontbreekt en hiervoor geen aannemelijke verklaring is gegeven. Hij betreft onofficiële documenten bij zijn beoordeling en deze kunnen hem aanleiding geven om over te gaan tot aanvullend onderzoek.

De beoordeling door de staatssecretaris

7. Daarnaast volgt uit het arrest dat de staatssecretaris een beoordelingsmarge heeft en bewijsmiddelen beoordeelt overeenkomstig het nationale recht. Hij mag zijn beoordelingsmarge echter niet zo gebruiken dat hij afbreuk doet aan het doel en het nuttig effect van de richtlijn. Verder moet de staatssecretaris een individuele beoordeling maken en rekening houden met alle relevante elementen van het geval. Daarbij dient hij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen en het streven om het gezinsleven te bevorderen (punten 52 tot en met 59).

[...] Hoewel de staatssecretaris de overgelegde bewijsmiddelen en afgelegde verklaringen dus bij zijn beoordeling moet betrekken, overweegt het Hof verder, zoals onder 5 weergegeven, dat hij desgewenst gesprekken kan houden en ander onderzoek kan doen dat hij nodig acht. Hieruit leidt de Afdeling af dat hij niet verplicht is om in alle gevallen aanvullend onderzoek aan te bieden.

7.1. Blijkens de gedragslijn betreft de staatssecretaris alle verklaringen en bewijselementen, officieel of onofficieel, in onderlinge samenhang bij zijn beoordeling en houdt hij rekening met de persoon van de betrokkenen door hen in de gelegenheid te stellen een op de persoon toegespitste verklaring te geven voor het ontbreken van officiële documenten. Ook verlangt de staatssecretaris in beginsel niet van minderjarige Eritreeërs dat zij officiële identiteitsdocumenten overleggen (zie de uitspraak van de Afdeling van 16 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1639](#), onder 6.5).

De staatssecretaris beoordeelt de overgelegde bewijsmiddelen, afgelegde verklaringen en gegeven uitleg in het licht van de beschikbare landeninformatie, in de regel het toepasselijke ambtsbericht. [...]

De vraag of de staatssecretaris in een individuele zaak voldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheden, zal per geval moeten worden beantwoord. Hetzelfde geldt voor de vereiste evenredigheid tussen deze omstandigheden en de bewijskracht en plausibiliteit van de verstrekte elementen. In zijn algemeenheid voldoet de gedragslijn echter, gelet op het voorgaande, ook op dit punt aan de eisen die het Hof hieraan stelt.

Niet nakomen samenwerkingsplicht en contra-indicaties

8. Verder volgt uit het arrest dat de staatssecretaris een aanvraag mag afwijzen als de samenwerkingsplicht overduidelijk niet is nagekomen of objectief duidelijk is dat een

aanvraag frauduleus is. In andere gevallen moet hij het ontbreken van officiële documenten en het ontbreken van plausibele uitleg daarover betrekken bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval. Hij is dan niet vrijgesteld van zijn verplichting om andere bewijsmiddelen in aanmerking te nemen. Het ontbreken van officiële documenten mag niet de enige reden zijn voor de afwijzing van een aanvraag (punten 67 tot en met 69).

8.1. Volgens paragraaf C1/4.4.6 van de Vc 2000 neemt de staatssecretaris een contra-indicatie aan als de betrokkenen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over documenten of het ontbreken van documenten, valse of vervalste documenten hebben overgelegd of anderszins onjuiste of misleidende informatie hebben verstrekt. Hij biedt dan geen aanvullend onderzoek aan. Er bestaan op dit uitgangspunt volgens de schriftelijke uiteenzetting van de staatssecretaris wel enkele nuanceringen.

Tegenstrijdige verklaringen over het al dan niet kunnen overleggen van onofficiële documenten leveren op zichzelf namelijk geen contra-indicatie op. Ook staat het overleggen van valse of vervalste documenten niet in de weg aan het aanbieden van DNA-onderzoek aan minderjarige kinderen en hun biologische ouders, hoewel dit formeel wel een contra-indicatie oplevert. Aan de belangen van achtergebleven minderjarige kinderen wordt in die gevallen meer gewicht toegekend dan aan de samenwerkingsplicht en de bewijslast van betrokkenen.

De staatssecretaris licht in zijn schriftelijke uiteenzetting toe dat hij, als zich een contra-indicatie voordoet, andere verklaringen of bewijsmiddelen nog steeds bij zijn beoordeling betreft. Voor zover een contra-indicatie voor de staatssecretaris aanleiding is om geen aanvullend onderzoek aan te bieden, staat dit dus niet in de weg aan de beoordeling van andere overgelegde bewijsmiddelen of afgelegde verklaringen en aan een eventuele inwilliging van een aanvraag.

8.2. [...] Zoals overwogen onder 7 en 7.1, moet de staatssecretaris de overgelegde bewijsmiddelen, afgelegde verklaringen en gegeven uitleg beoordelen en is hij niet verplicht om in alle gevallen aanvullend onderzoek te verrichten. Voor zover louter een contra-indicatie aanleiding is voor de staatssecretaris om geen aanvullend onderzoek aan te bieden, moet hij dit per geval echter wel deugdelijk motiveren.

Dit in aanmerking nemend, is de gedragslijn ook op dit punt in algemene zin in overeenstemming met de overwegingen van het Hof.

[ECLI:NL:RVS:2019:3147](#)

JnB2019, 940

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 20-08-2019 (publ. 13-09-2019), NL19.17113

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Statushouders Griekenland. Arrest Ibrahim [[ECLI:EU:C:2019:219](#)]. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in het geval van eisers ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van bijzondere kwetsbaarheid. De rechtbank weegt daarbij met name mee dat sprake is van een alleenstaande ouder met zeer jonge kinderen, die zich nog in de

basisschoolleeftijd bevinden. Verweerder moet daarom nader motiveren waarom eisers bij terugkeer naar Griekenland niet, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9596](https://ecli.nl/RBDHA:2019:9596)

JnB2019, 941

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 13-09-2019, NL19.16183

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Medisch steunbewijs. Verweerder heeft zich onvoldoende deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat hij zonder nader (medisch) onderzoek aan de conclusies van het iMMO-rapport voorbij kan gaan.

6. De vraag ligt voor of verweerder, zonder een medisch deskundige in te schakelen, eisers asielrelaas op hoofdlijnen ongeloofwaardig heeft mogen vinden, nu in het iMMO-rapport staat dat sprake is van medische beperkingen bij eiser die *zeker* hebben geïnterfereerd met het vermogen om compleet coherent en consistent te verklaren, over zowel details als hoofdlijnen. [...]

7. Verweerder stelt dat hij het asielrelaas op hoofdlijnen ongeloofwaardig heeft mogen vinden, omdat de conclusie van het iMMO alleen betrekking heeft op het vermogen van de vreemdeling om op details te kunnen verklaren. Verweerder verwijst ter onderbouwing van zijn stelling naar de toelichting die het iMMO ter zitting bij de Afdeling heeft gegeven en naar wat destijds was vastgelegd in de leeswijzer. De rechtbank volgt verweerder hierin niet. Verweerder's stelling dat de conclusie van het iMMO alleen betrekking heeft op het vermogen van de vreemdeling om op details te kunnen verklaren, komt niet overeen met de beoordeling van het iMMO in deze zaak, zoals hierboven onder 6 is aangehaald. Verweerder's verwijzing naar de toelichting van het iMMO ter zitting bij de Afdeling leidt niet tot een ander oordeel. [...]

8. De rechtbank volgt verweerder ook niet in zijn stelling dat een onderzoek van een eigen deskundige niet nodig is. Hoewel volgens het iMMO dus vanuit wetenschappelijk oogpunt vrijwel onmogelijk is altijd aan kunnen geven op welke onderdelen van het asielrelaas de beperking ziet, geeft het rapport daar specifiek voor eiser wel degelijk aanknopingspunten voor. [...]

9. Naar het oordeel van de rechtbank toont het iMMO-rapport op concludente en inzichtelijke wijze dat de psychische problematiek van eiser ten tijde van de gehoren zeker interfereerde met zijn vermogen om consistent en coherent te kunnen verklaren. Ook maakt het rapport duidelijk hoe de mate van waarschijnlijkheid dat hij niet in staat was consistent te verklaren, is vastgesteld. Verder vermeldt het uitvoerig welke medische gegevens uit de periode van de gehoren zijn betrokken. Dat het iMMO vanuit wetenschappelijk oogpunt niet kan vaststellen welke specifieke gebeurtenissen wel en niet goed zijn opgeslagen in het geheugen en welke dus wel of niet weer op te roepen zijn, doet aan de deugdelijkheid van het rapport niet af. [...]

12. De conclusie is dat verweerder zich onvoldoende deugdelijk gemotiveerd op het standpunt stelt dat hij zonder nader (medisch) onderzoek aan de conclusies van het iMMO-rapport voorbij kan gaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9651](https://ecli.nl/RBDHA:2019:9651)

[Naar inhoudsopgave](#)